

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3837/2023
22.08.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Живановић, адвокат из ..., против туженог „Инфраструктура железнице Србије“ а.д. Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 62/23 од 10.03.2023. године, у седници одржаној дана 22.08.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 62/23 од 10.03.2023. године у ставу другом, трећем и петом изреке, тако што се жалба туженог у том делу **ОДБИЈА** као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 7281/21 од 19.05.2022. године у ставу другом, трећем и шестом изреке, а одбија захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова ревизијског поступка плати 47.500,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 7281/21 од 19.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Првог основног суда у Београду у овој правној ствари. Ставом другим изреке, обавезана је тужена „Инфраструктура железнице Србије“ а.д. Београд да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.01.2016. године закључно са 28.02.2018. године исплати појединачне новчане износе са затезном каматом на сваки појединачни износ као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.01.2016. године закључно са 28.02.2018. године исплати појединачне новчане износе са затезном каматом на сваки појединачни износ као у његовом садржају. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за децембар 2015. године плати 6.240,85 динара са затезном каматом од 15.01.2016. године до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова регреса за

коришћење годишњег одмора за децембар 2015. године плати 3.680,50 са затезном каматом од 15.01.2016. године до исплате. Ставом шестим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 89.877,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 62/23 од 10.03.2023. године, ставом првим, потврђено је решење садржано у ставу првом изреке првостепене пресуде и у том делу жалба туженог одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.01.2016. године закључно са 28.02.2018. године исплати појединачне новчане износе са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у ставу шестом изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 89.877,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка. Ставом петим изреке, тужилац је обавезан да туженом на име трошкова поступка по жалби исплати 16.852,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, става другог, трећег, петог и шестог изреке, тужилац је изјавио ревизију, из двих зконом предвиђених разлога, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда ревизија је дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 10/23), због чега није било места оцени изузетне дозвољености ревизије у смислу члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408.ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је са туженим закључио Анекс број 6 Уговора о раду 28.08.2015. године, којим је премештен на послове ... у Сектору за ... . Тужилац је са туженом закључио и Анекс број 8 Уговора о раду 01.02.2017. године којим је уговорен премештај тужиоца на послове руководиоца одељења у Сектору за .../Одељење за ..., и одређено да се анекс примењује почев од 01.02.2017. године. Појединачни месечни износ зараде тужиоца за јул 2016. године и август 2017. године утврђени су из обрачунске листе туженог. Према Програму о изменама и допунама Програма пословања туженог за 2016. годину, у оквиру тачке 6.4 план исплате зарада за 2016. годину, месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, садржани су у вредности једног радног часа. На основу налаза и мишљења судског вештака

економско-финансијске струке од 04.03.2022. године, утврђено је да накнада за топли оброк и регрес за период од 01.12.2015. године до 28.02.2018. године обрачуната у складу са одредбом члана 171. и члана 157. Колективног уговора туженог („Службени гласник РС“, бр. 37/95... 7/00) износи: за топли оброк нето 253.213,28 динара, а за регрес за коришћење годишњег одмора нето 105.646,26 динара, што укупно износи 358.859,54 динара нето. Тужени је вршио исплату накнаде за топли оброк и за регрес закључно са фебруаром 2002. године, а након тога накнада за регрес је исплаћена у марту, мају и јулу, а накнада за топли оброк у априлу и јуну. За август 2002. године није исплаћена накнада трошкова топлог obroка ни регреса, јер су се средства за ове накнаде „утопила у масу средстава из које се израчунава цена рада за најједноставнији рад“, а такав начин обрачуна се наставио и у наредном периоду – није обрачунавана, нити исказивана накнада трошкова за топли оброк, ни за регрес. Појединачни месечни износи накнада за топли оброк и регрес, са датумима доспелости, наведени су у табеларном прегледу који је саставни део налаза и мишљења судског вештака.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је ставом првим изреке, одбио приговор стварне ненадлежности истакнут од стране туженог, сматрајући да се у конкретном случају ради о спору поводом имовинскоправног захтева тужиоца, проистеклог из радног односа из чега произлази право тужиоца да захтева тражену исплату, а за који спор је у складу са одредбом члана 22. став 3. Закона о уређењу судова и члана 1. ЗПП прописана надлежност основног суда. У осталом делу, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду исплати износе ближе одређене у изреци са припадајућом каматом (изузев потраживања тужиоца за децембар 2015. године, за који месец је захтев одбијен због застарелости).

Другостепеном одлуком преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу и тужбени захтев одбијен уз закључак да се, у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду, право на накнаду трошкова по основу регреса за коришћење годишњег одмора и исхране у току рада остварује у складу са општим актом и уговором о раду, те да су у конкретном случају ове накнаде исплаћене тужиоцу у оквиру вредности радног часа, на основу чега налази да је тужени испунио своју обавезу у погледу исплате тражених накнада.

Врховни суд налази да се основано ревизијом указује да је побијана другостепена пресуда донета уз погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом. Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“, број 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, предвиђено је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 118. тач. 5. и 6), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Одредбама Анекса Колективног уговора „Железнице Србије“ („Службени гласник РС“, број 4/06) измењен је члан 57. Колективног уговора, па је предвиђено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора. Одредбама члана 5. овог Анекса, затим чланом 18. став 2. анекса 7 Колективног уговора од 23.06.2014. године, као и чланом 57. став 2. Колективног уговора „Железнице Србије“ АД („Службени гласник РС“, бр. 4/2015) прописано да је у

вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час, док је ставом 4. истог члана прописано да се вредност једног радног часа умањује за 10% и износи 66,46 динара нето. На основу овако предвиђене вредности радног часа не може се утврдити који износ представља накнаду за трошкове исхране и регреса за коришћење годишњег одмора, јер они нису исказани у номиналним износима.

Како је почев од 01.01.2006. године запосленима дато право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, послодавцима је остављена могућност да својим актом утврде висину тих накнада које могу бити веће или мање од накнада предвиђених Општим колективним уговором. При томе, висина ових накнада мора бити одређена линеарно за све запослене, тако што трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. У конкретном случају, тужени у току поступка није доставио суду одлуку о висини ових накнада. То не искључује право тужиоца на њихову исплату. Не може се прихватити закључивање другостепеног суда да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да се тужени није изјаснио о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и исхрану у току рада номинално исказао у платним листама тужиоца, како је то предвиђено Законом о раду. С обзиром на то да Анекс Колективног уговора „Железнице Србије“ не садржи конкретне одредбе о висини спорних накнада, тужилац може потраживати накнаду у нето износима према параметрима из ранијег Колективног уговора за Железнице Србије ("Сл. гласник РС", бр. 37/95 ...7/00.

Како је другостепени суд због погрешне примене материјалног права одбио тужбени захтев, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП преиначио другостепену пресуду, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Одлуку о трошковима ревизијског поступка садржану у ставу другом изреке, Врховни суд је донео применом члана 165. став 2. у вези члана 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, и то: 18.000,00 динара на име састава ревизије, применом АТ. Тужиоцу је признат и трошак на име судске таксе за ревизију у износу од 11.800,00 динара и одлуку суда по ревизији 17.700,00 динара, према важећој Таксеној тарифи.

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић